

КОНЦЕПТУАЛІЗАЦІЯ ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ТРУДОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ В ЕКОНОМІЧНІЙ ДОКТРИНІ СУЧАСНОСТІ

Функціонування сучасної економіки на засадах кризової моделі розвитку потребує створення відповідного механізму фінансового забезпечення існування та розвитку трудового потенціалу, який би дозволив при наявності обмежених фінансових ресурсів перетворити його зі статусу застійного та витратного у механізм, що забезпечує його прогнозовану ефективність. Вирішення стратегічних завдань щодо концептуалізації фінансового забезпечення трудового потенціалу потребує раціонального використання наявних фінансових ресурсів на рівні як окремого підприємства, так і держави в цілому.

Економіка України упродовж усього 2015 р. перебувала у глибокому кризовому стані з тенденцією до поглиблення спаду, який зупинився лише наприкінці року. Внаслідок істотного запізнення на старті реформ у 2014 р. та недостатнього їх темпу у 2015 р., процеси руйнування в економіці переважали над процесами творення нових, більш ефективних економічних структур [1]. Саме тому спрямування фінансових потоків у сферу розвитку трудового потенціалу було мізерним і малоефективним.

У контексті євроінтеграційних процесів актуальним завданням для України є забезпечення поглиблення теоретичних положень та практичних рішень щодо фінансового забезпечення трудового потенціалу з метою недопущення відтоку кваліфікованої робочої сили закордон.

Фінансова політика щодо фінансового забезпечення трудового потенціалу має формувати вибір джерел фінансових ресурсів, а також їх склад, структуру, доступність, надійність відповідно до конкретних умов підвищення його якості [2].

Макроекономічна невизначеність в Україні впливає безпосередньо на всі процеси, які відбуваються як в суспільному житті країни, так і в регіональному аспекті і безпосередньо стосуються ринку праці, складовою якого є трудовий потенціал. Рівень ефективності використання трудового потенціалу залежить від раціонального, у конкретних умовах, рівня зайнятості працездатного населення, вдосконалення всієї системи управління трудовими ресурсами, зростання значення соціальних факторів, позитивних змін у демографічній ситуації країни.

Забезпечення успішного соціально-економічного розвитку трудового потенціалу потребує комплексних дій, зокрема оцінювання стану їх розвитку, визначення шляхів залучення необхідних ресурсів, розроблення заходів зі збереження та модернізації наявного потенціалу. Проте на сьогоднішній день питання забезпечення фінансовими ресурсами процесу розвитку трудового потенціалу залишається одним з найактуальніших.

Концепцією цільової соціальної Програми збереження і розвитку трудового потенціалу України до 2017 року визначено пріоритети ефективного управління трудовим потенціалом держави. Саме тому існує потреба у глибшому дослідженні методичних підходів щодо оцінки складових трудового потенціалу, виявленні та систематизації чинників, які впливають на нього з метою його адаптації та кращої реалізації в нових ринкових умовах.

Модернізація системи управління трудовим потенціалом має забезпечувати його достатню адаптивність та сприяти здійсненню вирішення стратегічних завдань шляхом: напрацювання нових концепцій у його формуванні та використанні; визначення пріоритетів фінансового забезпечення для того, щоб працівники за рівнем кваліфікації, професійній підготовці, статевовіковій та територіальній структурі відповідали вимогам сучасної економіки [3].

Крім того освіта, охорона здоров'я, розвиток соціального забезпечення виступали ключовими сферами в урядових пакетах фіскальних стимулів у багатьох країнах для підтримки економічного зростання та розвитку в умовах світової фінансово-економічної кризи. Втілюючи в життя такі принципи, можна сподіватися також на збереження трудового потенціалу в державі [4].

В умовах фінансової невизначеності пріоритетні напрями фінансування розвитку трудового потенціалу необхідно формувати, виходячи з конкурентних переваг, довгострокових стратегічних цілей і пріоритетних реформ національної економіки. Власне, формування моделі підвищення ефективності фінансового забезпечення трудового потенціалу в економічній системі України і є предметом подальших наукових досліджень.

1. *УКРАЇНА 2015-2016: ВИПРОБУВАННЯ РЕФОРМАМИ (аналітичні оцінки) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.forum-ekonomiczne.pl/wp-content/uploads/2016/01/Raport-Centrum-Razumkowa.pdf>.*

2. *Кривенко Л. В. Концептуальні засади розвитку людського капіталу в умовах підвищення конкурентоспроможності країни / Л. В. Кривенко, С. В. Овчаренко // Економічний часопис-XXI. – 2014. – № 1–2(1). – С. 23–26.*

3. *Нехайчук Д. В. Взаємодія фінансового забезпечення держави та регіонів : монографія / Д. В. Нехайчук. – Сімферополь: ДІАЙПІ, 2014. – 432 с.*

4. *Трудовий потенціал України: оцінка стану, ефективність використання, стратегічні напрями розвитку [текст] / О. А. Грішнова, С. Р. Пасека, А. С. Пасека / за наук. ред. д-ра екон. наук, проф. О. А. Грішнкової. – Черкаси: ТОВ «МАКЛАУТ», 2011. – 360 с.*

Чубай В.М.

к.е.н., доцент

Національний університет «Львівська політехніка»

ЕТАПИ ТА НАПРЯМИ СТРАТЕГІЧНОГО АНАЛІЗУ РОЗВИТКУ ПРОМИСЛОВОГО ПІДПРИЄМСТВА

На сьогодні використання економічного аналізу, що базується виключно на ретроспективній інформації та даних про поточний стан діяльності підприємства, вже не дає змоги керівництву приймати оптимальні стратегічні управлінські рішення. Економічні процеси стають все більш динамічнішими та непередбачуванішими, а також на них дедалі збільшується вплив геополітичних чинників. Все це призводить до зростання потреби в стратегічному аналізі зокрема: можливостей та загроз для розвитку промислового підприємства; альтернативних моделей і стратегій розвитку; спроможності і доцільності подальшого дотримання обраної моделі розвитку тощо.

Стратегічний аналіз розвитку промислового підприємства доцільно здійснювати за такими етапами:

I. Вдосконалення (тестування на адекватність сучасним умовам тощо) методології стратегічного аналізу розвитку промислового підприємства, враховуючи його галузеві особливості, і визначення необхідних баз даних для здійснення цього аналізу.

II. Підготовка до здійснення стратегічного аналізу. На цьому етапі, зокрема, необхідно здійснити: визначення чітких завдань стратегічного аналізу розвитку конкретного промислового підприємства, в тому числі з метою формування інформаційно-аналітичного забезпечення для прийняття відповідних стратегічних управлінських рішень; вибір способів та методів здійснення стратегічного аналізу для